

ΑΔΟΛΦΟΥ ΒΕΛΩ ΚΑΙ ΙΟΥΛΙΟΥ ΔΩΤΕΝ

Ο ΜΗΤΡΟΚΤΟΝΟΣ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

[Συνέχεια]

Είτα, έξακολουθεῖ περιγράφων ζωηρῶς καὶ συγκινητικῶς τὸ ἔγκλημα ὅπως τὸ φαντάζεται, ὅπως ἐκεῖνος ἐπείσθη ὅτι ἐξετελέσθη.

«Ὁ ἄθλιος γνωρίζει, λέγει, ὅτι αἱ δέκα χιλιάδες φράγκων θὰ εἶνε μετ' ὀλίγον ἐκεῖ, εἰς τὴν κατοχὴν τῆς κυρίας Δαλισιέ. Ταῦτα πρέπει νὰ τὰ λάβῃ θὰ εἰσέλθῃ τὴν νύκτα εἰς τὴν οἰκίαν... Γνωρίζει ἐπίσης τὰς σχέσεις τῆς μητρὸς καὶ τοῦ υἱοῦ, τὴν μεταξὺ των ἔριδα. Τὸ σχέδιον συνελήφθη, ὁ δὲ υἱὸς θὰ θεωρηθῇ δολοφόνος.

«Καὶ ὅποια εὐκολία! Εἰσαχθεὶς ὑπὸ τοῦ βλακῆς αὐτοῦ ὑπηρετοῦ εἰς τὴν κατοικίαν τοῦ Λαυρεντίου Δαλισιέ, ἀφαιρεῖ πρὸ τεσσάρων ἢ πέντε ἡμερῶν τὸ κομβίον τῆς χειρίδος, πιθανὸν δὲ καὶ τὸ ἐγχειρίδιον, τοῦ ὁποίου τὴν θήκην κρύπτει εἰς τὴν γωνίαν ἐνὸς ἀνακλίντρου — βέβαιος ὅτι ἡ δικαιοσύνη θὰ δυνηθῇ νὰ τὴν ἀνεύρῃ — ὁμοίως ἀφαιρεῖ καὶ ἓν ζεύγος ὑποδημάτων, ὁ δὲ ὑπηρετὴς, ὡς καὶ ὁ κύριος, δὲν παρετήρησαν τὴν ἔλλειψιν ταύτην. Δὲν δύναται νὰ λάβῃ καὶ ἐνδύματα, ἀλλὰ παρετήρησεν ἐκεῖνα τὰ ὅποια ὁ Λαυρεντίος Δαλισιέ φέρει συνήθως, καὶ ἐπρομηθεύθη παρόμοια.

«Τὰ πάντα εἰσὶν ἔτοιμα... παραφυλάττει τὴν οἰκίαν τῆς ὁδοῦ Καρδινέ. Ἡ κυρία Δαλισιέ μόλις τὴν 9^{ην} λαμβάνει τὰς δέκα χιλιάδας φράγκων. Τὴν ἐπομένην νύκτα θὰ ἐκτελεσθῇ τὸ ἔγκλημα.

«Ἀλλ' ὁ Λαυρεντίος θὰ ἔλθῃ τὴν ἐσπέραν νὰ λάβῃ τὸ ποσὸν αὐτό... Καὶ τί σημαίνει τοῦτο; Εἰς ἐκ τῶν δύο, ἡ μήτηρ ἢ ὁ υἱὸς εἶνε κάτοχος αὐτοῦ, αὐτὸς θὰ εἶνε τὸ θῦμα προσβολῇ ἐν τῇ ὁδῷ κατὰ τὴν 11^{ην} ὥραν καὶ διάρρηξις ἐν τῇ οἰκίᾳ κατὰ τὸ μεσονύκτιον.

«Ἀλλὰ πῶς ὁ δολοφόνος θὰ πληροφορηθῇ περὶ τούτου; Τίς ἡδυνήθη νὰ τῷ καταστήσῃ γνωστὰς ὅλας αὐτὰς τὰς περιστάσεις;... Τίς; Κύριοι... διατί ὄχι ἡ Μαριέττα; Ὑποπτεύομαι τὴν πονηρὰν ἀπλότητά τῆς κόρης αὐτῆς, ἡ ὁποία σπεύδει νὰ διέλθῃ ἐντὸς οἰνοπώλειου τὰς διαθεσίμους αὐτῆς στιγμὰς.

«Ἡ διαγωγὴ τῆς δὲν εἶνε ἥττον ἀμφίβολος ἢ ἡ τοῦ Φραγκίσκου· ἡ κατάθεσις τῆς εἰς τινὰ μέρη, καὶ ἰδίως εἰς τὸ ἀφορῶν τὴν ἐξοδὸν τοῦ Λαυρεντίου Δαλισιέ καὶ τὸ ἀνοιγμὰ τῆς θύρας τοῦ κήπου μετὰ τὴν ἀναχώρησίν του, δὲν σὰς ἐφάνη ἀόριτος καὶ πλήρης ἀποσιωπήσεων;...

«Ὁποδὴποτε, ἐνῶ ὁ Λαυρεντίος εὐρίσκεται μετὰ τῆς μητρὸς του, ἀνθρωπὸς τις εἶνε ἐκεῖ εἰς τὰ περίξ, καὶ περιφέρεται καὶ ἀκούει... Δὲν εἶνε ἴσως ἐκεῖνος, τὸν ὁποῖον παρὰ τὴν εἰς τὴν σκιὰν τῆς

δενδροστοιχίας ὁμιλοῦντα χαμηλοφώνως μετὰ τινος ἄλλου, μετὰ τῆς Μαριέττας ἴσως; Πιθανὸν μετὰ συνενόχου τινός... μετὰ τοῦ ὁποίου θὰ διέλθῃ βραδύτερον κατὰ τὰς δύο τῆς πρωίας ὑπὸ τὸ παράθυρον τοῦ κυρίου Δουράλ.

«Ἀλλ' εἴτε ἡννόησεν εἴτε ἔμαθε τοῦτο, γνωρίζει ὅτι ὁ Λαυρεντίος, ἐξερχόμενος τῆς οἰκίας, οὐδὲν μεθ' ἑαυτοῦ φέρει. Κάλιστα· ἡ ἀνάβασις, ἡ κλοπὴ καὶ ἡ δολοφονία ἂν χρειασθῇ, θὰ γείνωσιν ὡς εἰχον προμελετήσῃ· τοῦτο θὰ εἶνε ἥττον ἐπικίνδυνον ἢ ἡ προσβολὴ ἐν μέσῃ ὁδῷ καὶ κατὰ τοιαύτην ὥραν.

«Δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ σὰς περιγράψω τὴν ἐκτέλεσιν· τὴν γνωρίζετε.

«Ναί, τὰ πάντα οὕτω συνέβησαν, τὸ γνωρίζω, εἰμαι βέβαιος. Ἀλλὰ τίς εἶνε ὁ μυστηριώδης αὐτὸς δολοφόνος; Ὁνομάσατέ τον! Ὁχι, δὲν δύναμαι νὰ τὸν ὀνομάσω· ἀλλὰ δὲν σὰς ἀπέδειξα ἄρκετά; Δὲν ἀνακλύπτετε οὐδὲν κινούμενον ὅπισθεν τοῦ πέπλου, δὲν ἐξέτεινα μεταξὺ ὑμῶν καὶ αὐτοῦ καὶ τὸν ὁποῖον δὲν ἡδυνήθητε ν' ἀνεγείρῃτε; Ὑποθέσεις, χίμαιραι, λέγετε ἀκόμη. Λοιπὸν ἔστω! κρατήσατε τὰς ἀποδείξεις σας... ἔχετε ἄρκετάς, χάρις τῷ Θεῷ... σωρεῖαν... ἀναπτύξατε αὐτάς... καὶ προσπαθήσατε νὰ καθησυχᾶσθε τὰς συνειδήσεις σας, ἂν δυνηθῇτε».

Μεταβαίνων εἰς ἄλλην ἰδεῶν σειρὰν ὁ κύριος Γλαβὼν ἀποδεικνύει ὅτι εἶνε ὅλως ἀδύνατον νὰ διέπραξεν ὁ Λαυρεντίος τὸ ἔγκλημα. Παρακολουθεῖ αὐτὸν κατὰ βῆμα κατὰ τὴν ἐσπέραν τῆς 9^{ης} Ἰουλίου· ἀναπτύσσει τὰς καταθέσεις τῶν μαρτύρων, τὰ συμπεράσματα τῶν πραγματογνωμόνων καὶ καταδεικνύει ὅτι ὁ Λαυρεντίος μετὰ τὴν δεκάτην καὶ ἡμίσειαν δὲν ἡδυνήθη οὐδ' ἐπὶ στιγμὴν νὰ εὑρεθῇ εἰς τὴν ὁδὸν Καρδινέ.

Καταλήγει δὲ οὕτω:

«Ἐξ ὧν ἐλέχθησαν, ἐξ ὧν ἀνεπτύχθησαν εἰς τὴν ὑπόθεσιν ταύτην, δὲν θὰ κρατήσω, ἂν θέλατε, ἡ μίαν μόνον μαρτυρίαν, τὴν τοῦ κυρίου δὲ Μερὰκ. Καὶ ἐπὶ τῇ ὑπόθεσιν ὅτι τὰ αἰτία, ἅτινα ἐμόρφωσαν τὴν πεποίθησίν μου, οὐδεμίαν ἐξασκοῦσιν ἐπιρροὴν ἐφ' ὑμῶν, ἡ μαρτυρία αὕτη θὰ ἦτο οὐχ' ἥττον ἀποφασιστικὴ δι' ὑμᾶς. Κατὰ τὴν μόνην στιγμὴν, καθ' ἣν ὁ Λαυρεντίος Δαλισιέ ἡδύνατο νὰ εὑρεθῇ εἰς τὴν ὁδὸν Καρδινέ, ὁ κύριος δὲ Μερὰκ ἐνόμισεν ὅτι τὸν ἀρεγνῶρισε, ἐπὶ τινος λεωφόρου τῶν Ἰταλῶν.

«Ἐνόμισα ὅτι τὸν ἀρεγνῶρισα, ἰδοὺ αἱ ἐκφράσεις του — καὶ γνωρίζει ὅποια εἶνε ἡ ἀξία καὶ ἡ σπουδαιότης αὐτῶν — ἀμέσως τῷ ἐπῆλθεν ἡ ἰδέα ὅτι ἦτο αὐτός. Δὲν εἶνε ἐντελὲς βέβαιος, ἔστω! Ἀλλ' ὑποθέτω ὅτι ὁ κύριος Μερὰκ εἶνε ὁ μόνος δικαστὴς εἰς τὴν προκειμένην ὑπόθεσιν, καὶ ὅτι ὁφείλει ν' ἀπαντήσῃ εἰς τὴν ἐρώτησιν αὐτὴν τὴν ὁποίαν σὰς ὑποβάλλω: — «Καθ' ἣν ὥραν ἐνόμισατε ὅτι ἀρεγνῶρισατε τὸν Λαυρεντίον Δαλισιέ ἐπὶ τῆς λεωφόρου τῶν Ἰταλῶν, ἐδύνασθε νὰ βεβαιώσητε, ἐνώπιον καὶ τῶν θετικωτέρων ἀκόμη ἀποδείξεων, ὅτι ἦτο ἀπησχολημένος εἰς τὴν ἐκτέλε-

σιν κακουργήματος κατὰ τὴν ὁδὸν Καρδινέ;» Ὁχι! ὁ κύριος δὲ Μερὰκ δὲν θὰ δυνηθῇ, δὲν θὰ τολμήσῃ ποτὲ... Δὲν δύνασθε νὰ εἰσθε καταφρακτικώτεροι αὐτοῦ, κύριοι, καὶ ἡ ἀπάντησις αὕτη ὑπαγορεύει τὴν ἰδικὴν σας».

Ἡ εὐγλωττος καὶ πλήρης πάθους ὑπεράσπισις ἐκείνη, προὔξεν ὥστε ζωηρὰν ἐπὶ τῶν ἐνόρκων ἐντύπωσιν ἦτο προφανές ὅτι ἡσθάνοντο ἐν ἑαυτοῖς τὸν βαρὺν καὶ δικτικὸν ἐκείνου φόβον τῆς συνειδήσεως, περὶ τοῦ ὁποίου ὁ κύριος Γλαβὼν εἶχε λαλήσει. Ὁ εἰσαγγελεὺς τὸ ἡννόησε καὶ ἡ ἀπάντησις του ὑπῆρξεν ἐπίσης εὐγλωττος καὶ σχεδὸν ἐπίσης περιπαθὴς ὡς ἡ ἀγόρευσις τοῦ συνηγόρου.

Δὲν θ' ἀναλύσωμεν τὴν ἀπάντησιν αὐτὴν ὡς ἐπίσης καὶ τὴν τοῦ κυρίου Γλαβὼν. Ἐκατέρωθεν ἐγένετο ἡ ἐπανάληψις τῶν αὐτῶν ἐπιχειρημάτων, ἀλλὰ μετὰ πλείονος ζωηρότητος καὶ δυνάμεως.

Ἐπὶ ἐνὸς μόνου σημείου ἡ κατηγορία καὶ ἡ ὑπεράσπισις συνεφώνουν· ἀπέβαλλον μετὰ τῆς αὐτῆς ἐνεργείας πᾶσαν παραδοχὴν ἐλαφρυντικῶν περιπτώσεων.

Ἐὰν οἱ συλλογισμοὶ μου, ἀνέκραξεν ὁ κύριος Γλαβὼν, καταλήγων τὴν ἀπάντησιν αὐτοῦ, δὲν ἡδυνήθησαν νὰ πείσωσι τὸ πνεῦμά σας· ἐὰν δὲν με πιστεύετε κράζοντα πρὸς ὑμᾶς: Ἐπὶ τῆς τιμῆς μου — τιμῆς ἀνθρώπου, ὅστις ἔζησε πολὺ, καὶ ὅστις νομίζετε ὅτι ἔζησεν ἐντίμως — βεβαιῶ ὅτι ὁ κατηγορούμενος δὲν εἶνε ἔνοχος· εἰμαι βέβαιος ὅτι εἶνε θῦμα ὀλεθρίας πλάνης, καταχθονίου μηχανορραφίας, ἀνηλεοῦς, ἀδυσωπῆτος μοίρας... Ἐὰν δὲν με πιστεύετε, κύριοι ἐνόρκοι, ἀπαγγείλατε ἀφάσιν καταδικαστικὴν. Εἰς τὰ ζητήματα, ἅτινα θὰ σὰς ὑποβληθῶσιν, ἀποκρίθητε ἀπλῶς: Ναί· τότε θὰ ἐπέλθῃ ὁ θάνατος. Μετὰ τινὰς ἡμέρας, ἡ κεφαλὴ τοῦ πελάτου μου θὰ πέσῃ ἐπὶ τοῦ ἱερῶματος. Δὲν ὑπάρχουσι, δὲν πρέπει νὰ ὑπάρχουσι ἐλαφρυντικαὶ περιπτώσεις δι' ἓνα μητροκτόνον! Δὲν θέλομεν θά ἦτο ἄδικον, ἀνάξιον ὑμῶν νὰ παραδεχθῇτε τοιαύτας. Θέλομεν τὴν ἀθώωσιν ἢ τὸν θάνατον.

Παῦλ, κύριοι, ἐξάντληθίς ἐκ τῶν φυσικῶν καὶ ἡθικῶν πόνων τῶν δύο τούτων ἡμερῶν, τὴν καρδίαν ἔχω πλῆρη ἐκ τῆς αὐτῆς ἀγωνίας ὡς ὁ πελάτης μου, τὸν ὁποῖον ἐγνώρισα παιδίον καὶ ἀπὸ δύο μηνῶν ἔμαθα ν' ἀγαπῶ ὡς υἱόν μου. Τέλος ἀσθενῆς, ἐκνευρισμένος, φοβοῦμαι μὴ ἀκουσίως συγκινηθῶ· θὰ ἴδῃτε δάκρυα εἰς τοὺς ὀφθαλμούς μου καὶ θὰ νομίσῃτε ἴσως ὅτι ἀντὶ νὰ σὰς πείσω προσπαθῶ νὰ σὰς συγκινήσω· ἀντὶ νὰ ὁμιλήσω εἰς τὸ λογικόν σας, ἀποτείνωμαι εἰς τὴν καρδίαν σας! Ὁχι! ὄχι! δὲν θέλω συγκινήσιν, οὐδὲ οἶκτον! Ἀναμένομεν παρ' ὑμῶν πρᾶξιν δικαιοσύνης. Ἀπευθυνόμεθα εἰς δικαστὰς καὶ οὐχὶ εἰς ἀνθρώπους!»

Ὁ πρόεδρος ἠρώτησε τὸν κατηγορούμενον ἂν εἶχε νὰ προσθέσῃ τι πρὸς ὑπεράσπισίν του.

— Τίποτε, κύριε πρόεδρε, εἶπεν ὁ Λαυρεντίος μετὰ φωνῆς πενθίμου.

Ὁ πρόεδρος ἀνεκεφαλalaίωσε τὰς συζη-

τήσεις, καὶ οἱ ἔνορκοι ἀπεσύρθησαν εἰς τὸ δωματίον τῶν διασκέψεων. Ὁ κατηγορούμενος ὠδηγήθη ἐκτὸς τῆς αἰθούσης, ὡχρὸς καὶ καταβεβλημένος.

Ἡ δυνάτο τις τότε νὰ παρατηρήσῃ πόσον ἡ δίκη ἐκείνη ἐπηρεάζε τὸ κοινόν. Μόλις οἱ ἔνορκοι καὶ ὁ κατηγορούμενος ἀπεσύρθησαν, καὶ πανταχόθεν ἐξεργάγησαν ψιθυρισμοί, παρατηρήσεις καὶ συζητήσεις· ἀληθὲς ταραχὴ.

Ὁ κατηγορούμενος ἐπερίμενε, μόνος εἰς μικρὸν τι δωματίον ἐν τῷ μέσῳ δύο χωροφυλάκων.

Περιέμεναν ἐπὶ τρεῖς ὥρας!

Τέλος ὁ κώδων ἤχησε, τὸ δικαστήριον ἐπανελάβε τὴν συνεδρίασιν καὶ οἱ ἔνορκοι ἐπανήλθον εἰς τὰς ἑδρας τῶν.

— Κύριε προϊστάμενε τῶν ἐνόρκων, εἰπὲν ὁ πρόεδρος, ἀναγνώσατε τὴν ἀπόφασιν τῶν ἐνόρκων.

Ἡ στιγμὴ αὕτη εἶνε πάντοτε ἐπίσημος, φοβερά. Ὅλων τὰ στήθη πάλλουσιν ἀγωνιώδως.

Ὁ προϊστάμενος τῶν ἐνόρκων ἠγέρθη, καὶ διὰ φωνῆς, τὴν ὁποίαν προσεπάθει νὰ καταστήσῃ ἀσφαλῆ, ἀνέγνωσε: «Τιμίως καὶ εὐσυνειδητῶς λέγω, ὅτι ἡ ἐτυμηγορία τῶν ἐνόρκων εἶνε αὕτη: «Ὁχι, ὁ κατηγορούμενος δὲν εἶνε ἔνοχος...»

Ὁ πρόεδρος διέταξε νὰ ἐπαναφέρωσιν τὸν κατηγορούμενον.

Ὁ Λαυρέντιος ἐπανερχόμενος μόλις ἠδύνατο νὰ κρατηθῇ.

Πᾶς ἄλλος εἰς τὴν θέσιν του, εἰς ἀδιάφορος, ἐκ τῆς ὀψως, τοῦ ἐν τῇ αἰθούσῃ κοινοῦ, θὰ ἠννόει ὁποῖα ἀπόφασις ἀπηγγέλθη. Ἀλλ' αὐτὸς οὐδὲν ἔβλεπεν, οὐδὲν ἤκουε· μόλις ἐφάνη ἐννοήσας τοὺς λόγους, οὓς ὁ δικηγόρος του κύψας πρὸς αὐτὸν τῷ εἶπε χαμηλοφώνως.

Μόνον ὅτε ἤκουσε τὴν ἀνάγνωσιν τῆς ἀποφάσεως, ἡ ὁποία τὸν ἠθώου, ἀνεσκίρτησεν· εἶτα ἐξέπεμψε βαθὴν στεναγμόν.

Ὁ πρόεδρος διέταξε ν' ἀφεθῇ ἐλεύθερος.

Ἀλλὰ, συντετριμμένος ὑπὸ τῶν συγκινήσεων, ὁ Λαυρέντιος ἐπανεπέσεν ἐπὶ τῆς ἑδρας του καὶ ἔμεινεν ἐκεῖ ἀκίνητος, ἀπαθής.

Ἐπανήλθεν εἰς ἑαυτὸν ἅμα ἤκουσε τὴν φωνὴν τοῦ κυρίου Γλαβῶν.

— «Α! καί, εἶπεν ἐγειρόμενος μετὰ κόπου.

Καὶ ἡσπασθη κλαίων τὴν χεῖρα, τὴν ὁ δικηγόρος του τῷ ἔτεινε.

ΜΑ'

«Τὸ μεγαλείτερον τῶν δυστυχημάτων, εἶπεν ὁ La Bruyère, μετ' ἐκεῖνο, καὶ ὁ εἶνέ τις ἀποδεδειγμένος ἔνοχος ἐγκλήματός τινος, εἶνε πολλάκις τὸ νὰ ὑποχρεῶται τις νὰ δικαιολογηθῇ. Πολλάκις μᾶς ἀθωοῦσι καὶ μᾶς ἀπαλλάσσουν ἀποφάσεων, αἵτινες ἀκυροῦνται ὑπὸ τῆς φωνῆς τοῦ λαοῦ».

Λυπηρὰ σκέψις, ἥς ὁ Λαυρέντιος δὲν θὰ ἐβράδυνε νὰ κατανοήσῃ τὴν ἀλήθειαν.

— Εἰσθε ἐλεύθερος, τῷ εἶπεν ὁ πρόεδρος τῶν συνεδρῶν, βλέπων αὐτὸν μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν τῆς ἐτυμηγορίας καὶ τὴν

διαταγὴν ν' ἀφεθῇ ἐλεύθερος, καταπίπτοντα ἐπὶ τῆς ἑδρας του, εἰς τὴν ἔμεινεν ἀκίνητος.

«Εἰσθε ἐλεύθερος» τῷ εἶχεν ἐπαναλάβει ὁ κύριος Γλαβῶν, προσελθὼν καὶ τείνων τὴν χεῖρα. Τότε μόνον ἀνέλαβε ζῶν καὶ ἡνυχρίσθη μετὰ παραφορᾶς τὸν δικηγόρον του.

Ἐν τούτοις τὸ κοινόν περὶ αὐτοὺς ἦν σιωπηρὸν καὶ δυσηρεστημένον. Περιέμενε καταδίκη. Πιθανῶς τὸ κοινόν, ἐκεῖνο, ὅπερ κρίνει κατὰ τὰς ἐκθέσεις τῶν ἐφημερίδων, θὰ ἦν ἀκόμη αὐστηρότερον.

Ὁ Λαυρέντιος οὐδὲν ἐφάνετο παρατηρῶν ἐκ τῶν λυπηρῶν αὐτῶν διαθέσεων· ἀλλ' ὁ κύριος Γλαβῶν παρετήρησε τοῦτο καὶ ἐροβήθη προπηλάκησιν τινα κατὰ τοῦ πελάτου του.

— Ἐμπρός, ἀγαπητέ μοι, τῷ εἶπεν, ἄς ἐξέλθωμεν.

Καὶ τὸν παρέσυρε πρὸς τὴν θύραν τοῦ βάρους.

Τὸ κοινὸν διεχωρίσθη εὐσεβάτως πρὸ αὐτῶν· τὸ πλεῖστον δὲ τῶν περιέργων, διὰ τοὺς ὁποίους ἡ ἐπομένη δίκη οὐδὲν ἐνδιαφέρον παρεῖχε, τοὺς ἠκολούθησε.

Κατήλθον ταχέως τὴν κλίμακα καὶ εἰσῆλθον εἰς τινα διαδρόμον ὅστις ὠδήγει πρὸς τὴν αὐλὴν.

Ἐκεῖ ὁ κύριος Γλαβῶν ἀπεχειρέτισε τὸν Λαυρέντιον.

— Ἐπεθύμουν, τῷ εἶπε, νὰ σὲ συνοδεύσω, ἀλλὰ πολλὰ ὑποθέσεις, τὰς ὁποίας ἔχω ἀκόμη ἐδῶ, δὲν μοὶ τὸ ἐπιτρέπουν. Ἐπᾶνελθε εἰς τὴν κατοικίαν σου· προσπάθησε νὰ συνέλθῃς, νὰ ἡσυχάσῃς ὀλίγον, ἂν εἶνε δυνατόν, καὶ ἀπόψε ἐλθὲ νὰ με ἴδῃς· πρέπει νὰ ὁμιλήσω μαζὺ σου.

Ὁ Λαυρέντιος ὑπεσχέθη νὰ μεταβῇ τὸ ἑσπέρας εἰς τὴν ὁδὸν Ἀγίας Ἀννης καὶ ὁ κύριος Γλαβῶν εἰσῆλθεν ἐκ νέου εἰς τὸ δικαστήριον.

Ὅτε ἔμεινε μόνος, ὁ Λαυρέντιος παρετήρησε τοὺς περιέργους, οἵτινες τὸν ἠκολούθουν, καὶ ἔσπευσε ν' ἀπομακρυνθῇ. Ἐπὶ τῆς πλατείας τοῦ δικαστηρίου εἶδεν ἄλλους, οἵτινες τὸν ἐδείκνυν διὰ τοῦ δακτύλου. Σπεύδων ν' ἀποφύγῃ τὴν ταπεινωτικὴν ταύτην περιέργειαν εἰσῆλθεν εἰς τὴν πλατεῖαν Δωφίνου, καὶ εἰσῆλθεν εἰς ὄχημα, ὅπερ διέταξε νὰ βαδίσῃ πρὸς τὴν ὁδὸν Γραμὸν.

Ὅτε τὸ ὄχημα ἤρχισε νὰ βαδίζει καὶ τὸν ἀπέκρυψεν ἐκ τῶν βλέματων τοῦ κοινοῦ, ἐξέπεμψε στεναγμὸν ἀνακουφίσεως· πρῶτον ἦδη ἀπὸ δύο μηνῶν ἀνέπνεε τὴν καθαρὰν ἀτμοσφαῖραν, τὸν ἀέρα, ὃν πάντες ἀνέπνεον· ἦτο ἀπηλλαγμένος τῶν ἐμποδίων ἐκείνων τῆς ἐπαγρυπνήσεως, τῆς κατασκοπίας καὶ τῶν παντοειδῶν καταδιώξεων, αἵτινες τὸν εἶχον βασανίσει· ἦτο τέλος ἐλεύθερος!

Ἀφίχθεις εἰς τὴν ὁδὸν Γραμὸν ἔσπευσε νὰ καταβῇ, ὁ θυρωρὸς παρατηρήσας αὐτὸν ἔκαμε κίνημα ἐκπλήξεως.

— Πῶς! εἰσθε σεις; σὰς ἀθώωσαν;

— Ναί, σοῦ φαίνεται παραδοξόν;

— Δὲν λέγω... ἀλλὰ καθὼς ἔλεγον...

— Ὁ ὑπὲρ τῆς μου εἶνε ἐπάνω;

— Ὁ Φραγκίσκος; πρὸ πολλοῦ δὲν τὸν βλέπομεν. Καὶ ἔπειτα τί θὰ ἔκαμνεν ἐδῶ; Νομίζω ὅτι ἐτοπεθετήθη ἄλλου.

— Καλὰ. Δὸς μοι τὸ κλειδίον. Ἐχεις τίποτε δι' ἐμέ;

— Ὁχι, κύριε... Ἀ! μὲ συγχωρεῖτε, εἶνε ἐδῶ μία πρόσκλησις τοῦ ἰδιοκτήτου διὰ νὰ ἀδειάσετε τὸ σπίτι. Καταλαμβάνετε, τὰ πηγαινοερχώματα τῆς ἀστυνομίας, ἔκαμαν ἓνα σκάνδαλον εἰς τὸ σπίτι, οἱ ἐνοικιασταὶ παρεπονέθησαν καί...

— Ἀρκεῖ.

Ὁ Λαυρέντιος διῆλθε τὴν αὐλὴν καὶ ἀνῆλθε τὴν κλίμακα βραδέως καὶ κεκυφώς.

Ἡ κατοικία του εὐρίσκετο εἰς ἀπερίγραπτον ἀτάξιν. Τὰ ἐπιπλα ἦσαν ἀνεστραμμένα καὶ μετακεκίνημένα. Οἱ σύρται ἀνοικτοί, τὰ στρώματα ἐσχισμένα, αἱ ἑδραὶ κατακερματισμέναι... Καὶ ἅπαντα τὰ ἐπιπλα ταῦτα ἦσαν ἐρριμένα ἀναμίζ ἐπὶ τοῦ δαπέδου.

Προῦχώρησεν ὡς ἡδυνήθη ἐν τῷ μέσῳ τῶν ἐρειπίων ἐκείνων, καὶ αἰσθανθεὶς ἑαυτὸν πνιγόμενον, ἐπλησίασεν ὅπως ἀνοιξῇ τὸν παράθυρον. Ἀλλ' ἔστη· ἔδν γείτων τις τὸν παρετῆρει καὶ τὸν ἀνεγνώριζεν;

Ἐπανήλθεν ἐν τῷ μέσῳ τῆς αἰθούσης, ἐκάθισεν ἐπὶ ἐπίπλου τινὸς καὶ ἐσκέφθη. Ὅποια συμβάντα ἐπὶ δύο ἡδὴ μῆνας! Ὅποια ἀθλιότητες, καὶ ὅποια ἀγωνία, καὶ τόρα—ἤρχισε νὰ τὸ συλλογίζεται—ὁ ποῖον μέλλον!

Ἐν τούτοις, ἐν μέσῳ τῶν σκοτεινῶν αὐτῶν σκέψεων, ἀνέλαμψε μετ' ὀλίγον ζωὴ ἐλπίς. Τί τὸν ἔμελλε διὰ τὸ μῖσος αὐτό; διὰ τὴν πάνδημον ἀποδοκιμασίαν, ἔδν εἰς ὄνον τὸν ἐλυπεῖτο; Ἡ Αἰμιλία εἶχε λάβει τὴν ἐπιστολὴν του; Τί ἐσκέφθη; Ἰσως θὰ τὸν ἡγάπα διὰ τὴν ὑπερβολικὴν δυστυχίαν του καὶ τὴν ἀδικον καταδίωξιν του.

Περὶ τὴν ἕκτην ὥραν ἀπεσπᾶσθη ἐκ τῶν σκέψεων ἐκείνων, τῶν πάντοτε ἀναγεννωμένων ἐν μέσῳ πενθίμων ἀναμνήσεων. Κατήλθε καὶ ἐπλανήθη ἀσκόπως ἐπὶ τινα χρόνον εἰς τὰς ὁδοὺς πρὶν μεταβῇ εἰς τοῦ κυρίου Γλαβῶν. Ἠγόρασεν ἐφημερίδα τινα καὶ τὸ πρῶτον, ὅπερ παρετήρησεν, ὑπῆρξεν ἡ ἀφήγησις τῆς δίκης του, ἥτις κατεῖχεν ἐπτά στήλας.

— Εἶνε δίκαιον, ἐψιθύρισε μετὰ στεναγμοῦ, εἰμαι ὁ ἥρωες τῆς ἡμέρας.

Καὶ κατεβίβασε τὸν πῖλόν του μέχρι τῶν ὀφθαλμῶν του.

Ἐπειδὴ ἐπέινα, εἰσῆλθεν εἰς μέτριόν τι ξενοδοχεῖον καὶ ἐτοποθετήθη εἰς τὴν σκοτεινότεραν γωνίαν. Ἐνῶ ἔτρωγεν ἀνεγίνωσκεν εἰς τὴν ἐφημερίδα τὴν ὑπόθεσιν του. Ἀλλὰ μετ' ὀλίγον ὁ θόρυβος γείτονος συνομιλίας εἴλκυσε τὴν προσοχὴν του. Ὁμιλοῦν περὶ αὐτοῦ.

— Ἀ! ἔλεγον, φαίνεται ὅτι ὁ κύριος Γλαβῶν ὑπῆρξε θαυμάσιος σήμερον.

— Ναί, ἔπρεπε νὰ ἀναπτύξῃ ἀπαράμιλλον ἱκανότητα διὰ νὰ σώσῃ ἓαν κατεργάρην, καθὼς αὐτόν.

— Οἱ ἔνορκοι, ἐπανελάθεν ὁ πρῶτος, τίποτε δὲν ἠννόησαν ἀπὸ τὴν ὑπόθεσιν. Ὁραία ἐφεύσεις οἱ ἔνορκοι! Ἀληθεῖς δια-

ταγαί. Θὰ κατεδίκαζαν τὸν Δακλισιὲ δε-
κάκις.

Ὁ Λαυρέντιος δὲν ἤκουσε πλείονα.
Ἠγέρθη καὶ ἐξῆλθε.

[Ἔπεται συνέχεια]

•P.

ΟΥΙΑΚΗ ΚΟΛΛΙΝΣ

Η ΝΕΚΡΑ ΖΩΣΑ

[Συνέχεια].

Στενωὶς ἠναγκασμένος νὰ μὴ ἀφήσῃ νὰ
τῷ διαφύγῃ οὔτε λέξις οὔτε κίνημα τι
ἀσύνετον ἐνώπιον τοῦ Ὁρατίου, ὁ Ἰού-
λιος, συνέσχευ ἐαυτόν, ἀλλὰ τὸ αἰγλήσεν
θάμβος τοῦ θαυμασμοῦ ἔλαμπεν εἰς τοὺς
ὀφθαλμούς του, ὅταν οὗτοι ἐστράφησαν
ἐπὶ τῆς Μέρσης.

Ὁ Ὁράτιος συνέλαβε τὸ βλέμμα τοῦτο
καὶ ἐπειράθη νὰ λάβῃ διὰ τῆς βίας τὸ τη-
λεγράφημα ἀπὸ τῶν χειρῶν τοῦ Ἰουλίου.

— Δότε μοι αὐτό! εἶπε. Τὸ ἀπαιτῶ.

Ὁ Ἰούλιος, χωρὶς οὔτε λέξιν νὰ προ-
φέρῃ ἀπόπησεν αὐτὸν ἰσχυρῶς.

Παράφρων ἐκ τῆς ὀργῆς, ὁ Ὁράτιος ἤ-
γειρε τὴν χεῖρα.

— Δότε μοι αὐτὸ ἀμέσως, ἐπανάλαβε
μὲ τρίζοντας τοὺς συνεσφιγμένους ὀδόντας
του, ἢ ἄλλως θὰ μεταμεληθῇτε!

— Δότε... δότε αὐτὸ εἰς ἐμέ! εἶπεν
ἡ Μέρση παρεντιθεμένη αἰφνιδίως μεταξὺ
τῶν δύο ἀνδρῶν.

Ὁ Ἰούλιος ἐνεχείρισεν εἰς αὐτὴν τὸ τη-
λεγράφημα.

Ἡ Μέρση ἐστράφη τότε καὶ τὸ ἐνεχεί-
ρισεν εἰς τὸν Ὁράτιον, χωρὶς ποσῶς νὰ
τρέμῃ ἢ χεῖρ της καὶ μὲ βλέμμα εὐσταθές.

— Ἀναγνώσατε! τῷ εἶπε.

Πάντοτε γενναίουκαρδος ὁ Ἰούλιος ἡ-
σθάνθη οἶκτον πρὸς τὸν ἄνθρωπον, ὅστις
πρὸ μικροῦ εἶχε προσβάλλει αὐτόν. Ἡ με-
γάλη καρδιά του ἀνεμιμνήσκετο ἐν τούτῳ
τὸν φίλον τῶν παιδικῶν χρόνων.

— Προδιθέσκατέ τον τοῦλάχιστον! εἶπε
πρὸς τὴν Μέρσην. Συλλογισθῆτε ὅτι εἶνε
ἀπαράσκευος.

Ἀλλ' ἐκείνη δὲν εἶπεν οὔτε λέξιν, δὲν
ἐκινήθη καὶ.

Οὐδὲν τὴν συνεκίνει πλέον· ἡ εἰς τὴν
τύχην της ὑποταγὴ της ἐνεῖχέ τι τὸ στω-
ικόν, τὸ ὑπερφυικόν.

Ἐγνώριζεν ὅτι ἡ κρίσιμος στιγμή εἶχε
φθάσει.

Ὁ Ἰούλιος ὑπέμνησε τοῦτο πρὸς τὸν
Ὁράτιον ὁ ἴδιος.

— Μὴ τὸ ἀναγνώσατε! ἀνέκραξεν. Ἀ-
κούσατε πρῶτον τί ἔχει νὰ σᾶς εἴπῃ.

Ὁ Ὁράτιος τῷ ἀπεκρίθη διὰ περιφρο-
νητικοῦ κινήματος καὶ διεβίβρωσκε διὰ
τῶν ὀφθαλμῶν λέξιν πρὸς λέξιν τὸ τηλε-
γράφημα τῆς προῖσταμένης τοῦ Ἀσύλου.

Ὅταν τὸ ἀνέγνωσεν ὁλόκληρον ἔρριψε
γύρω του βλέμμα ἀπλανῆ.

Φρικτὴ μεταβολὴ ἐτελέσθη ἐν τῇ μορφῇ
του ὅταν ἐστράφη πρὸς τὴν Μέρσην.

Ἡ νεαρὰ γυνὴ ἵστατο ἀνὰ μέσον τῶν
δύο ἀνδρῶν, ἀκαμπτος ὡς ἀγαλμα.

Ἡ ζῶν ἐφάνετο ὡς νὰ εἶχεν ἐκλίπει
ἀφ' ὅλου τοῦ σώματός της, ἐξαίρεσει τῶν
μεγάλων ὀφθαλμῶν της, οἵτινες ἔμενον
προσηλωμένοι ἐπὶ τοῦ Ὁρατίου, σταθεροὶ
καὶ ἀκτινοβολοῦντες.

Ἡ σιγὴ αὕτη διεκόπη ὑπὸ τῆς βραγ-
χυνῆς ἀπηχήσεως τῆς φωνῆς τοῦ Ἰουλίου,
ὅστις, κρύψας τὸ πρόσωπον ἐντὸς τῶν
χειρῶν, προσήχετο.

Ὁ Ὁράτιος ὠμίλησε... μὲ τὸν δάκτυ-
λον ἐπιτεθειμένον εἰς τὸ τηλεγράφημα.

Ὡς καὶ ἡ μορφή του, παρομοίως καὶ ὁ
ἦχος τῆς φωνῆς του εἶχε παραλλάξει τε-
λείως, ἦτο σιγῆλὴ καὶ τρομώδης.

Οὐδεὶς ἠδύνατο νὰ πιστεύσῃ ὅτι ἦτο
ἐκεῖνος ὁ Ὁράτιος Δεχόλτ, τόσον συνή-
θως ἀκράτητος εἰς τὰς παραφοράς του.

— Τί σημαίνει τοῦτο; ἠρώτησε τὴν
Μέρσην. Τὸ τηλεγράφημα τοῦτο δὲν θ'
ἀφορᾷ βεβαίως ὑμᾶς.

— Ἀφορᾷ ἐμέ.

— Καὶ τί ἔχετε νὰ κάμετε ὑμεῖς μὲ
τὰ Ἄσυλα;

Χωρὶς ποσῶς πλέον νὰ παραλλάξῃ ἡ
μορφή της χωρὶς ποσῶς νὰ κινήθῃ, χωρὶς
ποσῶς νὰ μορφοῦν, εἶπε τοὺς ἀπαισίους
λόγους:

— Ἐξ ἐνὸς Ἀσύλου προέρχομαι καὶ
εἰς τὸ Ἄσυλον ἐπιστρέφω. Κύριε Ὁράτιε
Δεχόλτ!... Εἶμαι ἡ Μέρση Μερρίκ!

Ἐγένετο σιγὴ— μακροτέρα τῆς προη-
γηθείσης.

Τὰ λεπτὰ κρήνοντο... καὶ οἱ τρεῖς
διέμενον ἄφωνοι, μὴ τολμῶντες οὔτε ν'
ἀτενίσωσιν ἀλλήλους.

Οἱ παραμυθητικοὶ λόγοι ἐξέπνεον ἐπὶ
τῶν χειλέων τοῦ Ἰουλίου, ἡ δὲ συνήθως
ζωηρὰ δραστηριότης του τὸν ἐγκτελεί-
πεν. Ἡσθάνετο ἐαυτὸν συντριβόμενον ὑπὸ
τὴν καταθλιπτικὴν πίεσιν τῆς προσδοκίας.

Πρῶτη ἡ Μέρση διέσπασε τὴν ἐπικρα-
τοῦσαν ἐν τῇ αἰθούσῃ νεκρικὴν σιγὴν.
πρῶτη αὕτη ἔδωκε σημεῖον ζωῆς ἐκ τῶν
τριῶν ἡρώων τοῦ δράματος τῆς ὥρας ἐ-
κείνης.

Ἀδυνατοῦσα νὰ παρατείνῃ τὴν ἔντα-
σιν τῶν ἐξαντλουμένων δυνάμεών της, ὅ-
πως μένη ὀρθία, ἀνεζήτησε διὰ τῶν ὀ-
φθαλμῶν ἔδραν καὶ πλησιάζασα ἐκαθέ-
σθη ἐπ' αὐτῆς.

Οὐδεμία ἄλλη ἐκδήλωσις συγκινήσεως
τῇ διέφυγεν.

Ἐκάθησεν... ἀλλὰ ἡ θανάσιμος ἀγω-
νία τῆς ἐγκαρτερήσεως, ἥτις τὴν κατέ-
τρυχεν, ἐξηκολούθει νὰ ζωγραφῆται ἐπὶ
τῆς ἐκφράσεως τῆς μορφῆς της.

Περιέμενε σιγῶσα τὴν ἐργήγορσιν τοῦ
Ὁρατίου ἐκ τῆς ἐντυπώσεως τῶν λόγων
της.

Δὲν τῷ εἶχεν ἐσφενδονίσει κατὰ πρό-
σωπον ἄπασαν τὴν τρομερὰν ἐξομολόγη-
σιν τῆς ἀληθείας διὰ μιᾶς μόνης λέξεως;

Ὁ Ἰούλιος ἀνήγειρε τὴν κεφαλὴν, καθ'
ἣν στιγμήν ἡ Μέρση ἐκαθέζετο ἐπὶ τῆς
ἔδρας.

Εἶδεν οὗτος τὸν Ὁράτιον βαίνοντα πρὸς
αὐτὸν μὲ ἦθος φάσματος βαδίζοντος.

Ὁ Ἰούλιος, πτοηθεὶς, ἀπετάθη πρὸς
τὴν Μέρσην.

— Ὁμιλήσατέ του! τῇ εἶπεν. Ἀνα-
κλέσκατέ τον εἰς ἐκυτόν ἐν ὅσῳ δὲν εἶνε
ἀκόμη πολὺ ἄργα!

Ἐκείνη ἐκινήθη μηχανικῶς ἐπὶ τοῦ
κλιντήρος καὶ ἠτένισεν ἀπλανῶς τὸν Ἰού-
λιον.

— Τί ἔχω νὰ τῷ εἴπω περισσότερον;
ἠρώτησε διὰ σιγῆλῆς κεκμηκυίας φωνῆς.
Δὲν τῷ εἶπον τὰ πάντα, ἀπλῶς καὶ μό-
νον εἰπούσα εἰς αὐτὸν τὸ ὄνομά μου;

Αἱ ὀλίγαι αὗται λέξεις ἀφύπνισαν τὸν
Ὁράτιον, ὁ δὲ ἦχος τῆς φωνῆς αὐτῶν τὸν
ἔκαμε νὰ φρικιάσῃ.

Ἐπλησίασε τὴν Μέρσην.

Ἡ μορφή του ἐξεδήλου ἡδὴ ζοφερὰν
ἐκπληξιν.

Ἐθῆκε τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ ὤμου τῆς νε-
ανίδος καὶ ἔμεινεν οὕτως ἐπὶ τινὰς στιγ-
μάς, θεωρῶν αὐτὴν ἐν σιγῇ. Κατόπιν τὸ
πνεῦμά του ὅλον, ἡ μόνη ἐν τῷ μέλλοντι
ἐλπίς του, ἐστράφησεν ἐπὶ τοῦ Ἰουλίου.

Χωρὶς ν' ἀφαιρέσῃ τὴν χεῖρά του ἀπὸ
τοῦ ὤμου τῆς νεανίδος, χωρὶς νὰ στρέψῃ
τοὺς ὀφθαλμούς ἀπὸ τῆς Μέρσης, ὠμίλησε
τὸ πρῶτον ἀφ' ἧς στιγμῆς ὑπέστη τὸν
ἀντικτυπον τοῦ ἀπαισίου κεραυνοῦ τῶν
λόγων τῆς Μέρσης.

— Ποῦ εἶνε ὁ Ἰούλιος; ἠρώτησεν.

— Ἐδῶ εἶμαι, Ὁράτιε... πλησίόν σας.

— Θέλετε νὰ μοὶ προσφέρητε ἐκδού-
λευσίν τινα;

— Εὐχαρίστως. Εἰς τί δύναμαι νὰ σᾶς
χρησιμεύσω;

Ὁ Ὁράτιος ἐσκέφθη ὀλίγον προτοῦ ἀ-
παντήσῃ.

Τὴν φορὰν ταύτην ἡ χεῖρ του ἀφῆκε
τὸν ὤμον τῆς Μέρσης καὶ ἐθώπυνε τὸ μέ-
τωπόν του, ὡς ἵνα τακτοποιήσῃ τὰς σκέ-
ψεις του.

Ἐπρόφερε κατ' ἀρχὰς ἀκατανοήτους τι-
νὰς φράσεις.

— Νομίζω, Ἰούλιε, εἶπεν, ὅτι ὑπῆρξα
ὀλίγον ἀξιώμεμπτος. Σᾶς εἶπον λόγους
δριμεῖς πρὸ ὀλίγων στιγμῶν. Ἀκριβῶς καὶ
καθαρῶς δὲν ἐνθυμούμαι περὶ τίνος προέ-
κειτο. Ὁ χαρκτηρ μου ἐτέθη εἰς πολὺ
σκληρὰν δοκιμασίαν ἐν τῇ οἰκίᾳ ταύτῃ
ποτὲ δὲν ἤμην συνειθισμένος νὰ μοῦ συμ-
βαίνουν πράγματα, ὅποια μοὶ συνέβησαν
ἐνταῦθα... Ἀπόρρητα... μυστήρια... δια-
πληκτισμοὶ ταπεινοὶ τῆς χειρίστης τά-
ξεως. Εἰς τὴν οἰκογένειάν μου δὲν ἐγνώ-
ρισκα ποτὲ οὔτε μυστήρια οὔτε ἀπόρρητα...
ὅσον δ' ἀφορᾷ περὶ ἐρίδων... εἶνε γελοῖον
καὶ νὰ διαψεύσω καὶ τοιοῦτόν τι. Ἡ μὴ-
τηρ καὶ αἱ ἀδελφαί μου εἶνε γυναῖκες ἐξ-
αιρετικῶς εὐηγμέναι ὅπως τὰς γνωρίζετε.
Εἶνε γυναῖκες εὐγενεῖς ἐκ γένους, εἰς τὴν
πιστοτέραν τῆς λέξεως σημασίαν. Ὅταν
εὐρίσκωμαι μετ' αὐτῶν δὲν ἔχω ἀνησυχίας.
Δὲν στενοχωροῦμαι εἰς τὸν οἶκόν μας ἐξ
ἀμφιβολιῶν περὶ τῆς γνησιότητος τῶν ἀν-
θρώπων, οἵτινες μὲ περικυκλοῦσιν, ἐκ τῆς
συγχύσεως τῶν ὀνομάτων, ἐκ τῶν συνε-
πῶν τούτοις ἐρεθισμῶν καὶ τῶν λοιπῶν
παραπομένων. Φοβοῦμαι μήπως ἡ ἀντί-
θεσις αὕτη καταθλίψῃ πολὺ τὸ πνεῦμά